

Arrest

nr. 93 186 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 18 juni 2012 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2008 een aanvraag in bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca met het oog op de afgifte van een visum type D (studies). Zijn aanvraag werd op 2 september 2008 ingewilligd.

1.2. Op 17 september 2008 kwam verzoeker het Rijk binnen en op 21 januari 2009 werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opdracht gegeven hem in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 31 oktober 2009.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 8 december 2009 dat, op basis van zijn studies, aan verzoeker een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2010, kon worden toegekend.

1.4. Via een op 15 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op het feit dat hij familieleden heeft die in België verblijven, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 november 2010 dat, op basis van zijn studies, aan verzoeker een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2011 kon worden toegekend.

1.6. Op 27 oktober 2011 deelden de administratieve diensten van het district Deurne de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding mee dat verzoeker een bewijs van inschrijving aan de Université Libre Internationale aanbracht teneinde tot een verder verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Bij schrijven van 27 december 2011 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker mee dat indien hij tot een verder verblijf met het oog op studies aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling wenste te worden gemachtigd hij hiertoe een afzonderlijke machtigingsaanvraag diende in te dienen die vergezeld diende te gaan van een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming of van een attest waaruit blijkt dat hij beschikt over een studiebeurs of studielening.

1.8. Op 3 februari 2012 legde verzoeker naast het reeds aangebrachte bewijs van inschrijving aan de Université Libre Internationale een op 2 februari 2012 opgestelde verbintenis tot tenlasteneming en een aantal loonbrieven neer bij de administratieve diensten van het district Deurne.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 juni 2012 de beslissing tot verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2011. Deze beslissing, die verzoeker op 25 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27/10/2011 bij de burgemeester van Antwerpen door [B. K.], [...], onderdaan van Marokko, [...], in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, wordt verworpen.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2011 - 2012 een inschrijvingsattest voorlegt aan de ULI voor de richting “Master en relations publiques et communication d’entreprise”; dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet, omdat zij noch georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid;

Overwegende dat betrokkene voor de studies aan voornoemde privé-onderwijsinstelling een machtiging dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet; dat betrokkene daartoe onder meer dient aan te tonen dat de beoogde studies aan de ULI een logische voortzetting zijn van zijn reeds gevolgde studies of aansluiten op zijn beroepsactiviteit;

Overwegende dat betrokkene in 2005 een diploma licentiaat in de rechten behaalde aan de universiteit in Oujda en nadien als secretaris heeft gewerkt op een advocatenbureau in Marokko; dat hij in 2008 naar België kwam om een Master in de criminologie te volgen aan de ULB; dat hij zich na 2 jaar niet geslaagd te zijn voor het academiejaar 2010- 2011 inschreef aan de ULB voor de Master in de rechten; dat hij ook dat jaar niet slaagde;

Overwegende dat betrokkene geenszins verantwoordt waarom hij deze studies stopzet en nu een inschrijving neemt aan de ULI voor een opleiding publieke relaties en bedrijfscommunicatie, die totaal niet in de lijn ligt van zijn vorige studies;

Overwegende dat betrokkene evenmin aantoont dat deze studies zijn hoofdactiviteit uitmaken, vermits uit het tewerkstellingsbestand Dimona blijkt dat betrokkene sinds 10/03/2011 onafgebroken tewerkgesteld is als gewone werknemer bij een poetsfirma, van 10/03/2011 tot 02/10/2011 bij de firma Q.T.C. Services Sprl en sedert 03/10/2011 tot heden bij de firma Proclean Sprl; dat deze tewerkstelling hem bovendien kennelijk hindert bij zijn studies gezien de povere studieresultaten voor het academiejaar 2010-2011 (afwezig op de examens + blanco-examens);

Overwegende dat het inschrijvingsattest aan de ULI bijgevolg niet in aanmerking wordt genomen voor een verdere verlenging van zijn verblijf als student;”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur en als specifiek onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker deed de aanvraag op 27.10.2011. Er werd een beslissing genomen op 18.6.2012. Het schooljaar begon te lopen in oktober 2011.

Er is geen normatieve termijn, zodat het redelijke termijnbeginsel van toepassing is. Er is vereist dat binnen redelijke termijn beslist wordt. De redelijke termijnschending dient in concreto beoordeeld te worden, als de termijn die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te laten kennen.

(zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 397-426, en inzonderheid nrs. 546, 557, , 582, 565).

Een termijn van acht maanden om te oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf schendt de redelijke termijn.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker houdt voor dat de beslissing aangaande zijn machtiging om verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet te lang op zich heeft laten wachten.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie na grondig onderzoek en gelet op de elementen die verzoekers situatie kenmerken, geheel terecht en binnen een redelijke termijn heeft beslist verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet te verwerpen.

Het kan verwerende partij bezwaarlijk worden verweten de nodige tijd te nemen teneinde verzoekers situatie grondig te onderzoeken, daarbij elk relevant gegeven in acht nemende. Daarenboven heeft verzoeker diens aanvraag om machtiging tot verblijf slechts ingediend nadat het academiejaar 2011-2012 reeds begonnen was, met name op 27.10.2011.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat, zo mocht de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, quod certe non, dit dan nog niet de nietigverklaring van de beslissing dd. 18.06.2012 van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft namelijk niet tot gevolg dat dit verzoek moet worden ingewilligd.

Immers, geen enkele verdrag- of wetsbepaling voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf automatisch wordt erkend indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat, indien de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf al onredelijk lang zou hebben geduurd, het haar niet duidelijk is welke schade de verzoekende partij zou hebben geleden.

Zie hierover RvV 25.03.2011, nr. 58.557, overweging 3.1.8.:

Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een half jaar geduurd heeft voor de beslissing hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

De bestreden beslissing kan dan ook niet worden geacht buiten de redelijke termijn te zijn genomen, noch het zorgvuldigheidsbeginsel te hebben geschonden.”

3.1.3. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto te gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen dienen te worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker, nadat hem eerder reeds een verblijfsmachtiging in het kader van zijn studies was toegekend, schriftelijk op de hoogte werd gesteld van het feit dat indien hij tot een verder verblijf als student wenste te worden gemachtigd hij volgende documenten diende over te leggen:

- Een attest dat bevestigt dat hij voor het nieuwe academiejaar ingeschreven is als regelmatig student in een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling voor hoger onderwijs.
- Een attest dat bevestigt dat hij zich heeft aangemeld voor de eindejaarsexamens of rechtvaardiging van zijn niet-aanmelding voor deze examens
- Een verbintenis tot tenlasteneming en een bewijs van solvabiliteit van de garant of een attest waaruit blijkt dat hij voor het nieuwe academiejaar geniet van een studiebeurs of van een studielening die de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring dekt

Verzoeker meldde zich op 27 oktober 2011 aan bij de vreemdelingendienst te Deurne doch bracht geen attest aan waaruit een inschrijving aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling voor hoger onderwijs bleek en bracht slechts een tenlasteneming aan die werd ondertekend door een persoon die onvoldoende solvabel was.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nodigde verzoeker uit – gelet op de vaststelling dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit bleek dat hij nog voldeed aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 58 van de Vreemdelingenwet maar toch aangaf verder te willen studeren – om een afzonderlijke aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen met verwijzing naar het gegeven dat hij wenste te studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling en hierbij een geldige verbintenis tot tenlasteneming of een bewijs van een studiebeurs of studielening te voegen.

Verzoeker maakte geen bijkomende schriftelijke aanvraag meer over waarin hij ten behoeve van het bestuur uiteenzette waarom hij van oordeel was dat hem, ondanks het feit dat hij niet langer aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling studeerde, een verblijfsmachtiging diende te worden toegekend. Hij beperkte zich tot het louter overmaken van een nieuwe tenlasteneming op 3 februari 2012. Verweerder kon derhalve niet terugvallen op enige door verzoeker verstrekte toelichting en diende zelf een overzicht op te stellen van de verschillende studies die verzoeker aanvatte en de resultaten die hij boekte. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker nooit een studiejaar met gunstig resultaat afrondde in België en dat hij in bepaalde gevallen zelfs niet deel-

nam aan de examens oordeelde verweerder dat verder moest worden onderzocht of de studies wel de hoofdbezigheid van verzoeker in België waren. Verweerder opteerde er daarom voor om een verificatie van de professionele activiteiten van verzoeker te laten doorvoeren via een opvraging van gegevens uit de dimona-databank en stelde vast dat verzoeker sedert 10 maart 2011 onafgebroken tewerkgesteld was en deze tewerkstelling blijkbaar verhindert dat hij zich ten volle op zijn studies kan toeleggen.

Gelet op het feit dat verzoeker pas op 3 februari 2012 gevolg gaf aan de vraag van verweerder om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aan te vullen met overtuigingsstukken kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder, die op 18 juni 2012 een beslissing nam, over een termijn beschikte van acht maanden om te oordelen over deze aanvraag. Aangezien verzoeker daarenboven ook naliet een duidelijke schriftelijke aanvraag in te dienen waarbij hij enige toelichting verschafte en verweerder het de facto met zijn mondelinge aanvraag in combinatie met een aantal stukken diende te stellen, waarbij nog bijkomende opzoekingen dienden te worden verricht, kan in deze zaak niet gesteld worden dat een beslissing onredelijk lang op zich liet wachten en dat de redelijke termijn op zich of als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat de instelling waarvan verzoeker het bewijs van inschrijving voorlegt niet zou georganiseerd, erkend of gesubsidieerd zijn door de overheid en niet zou beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de Université Libre Internationale, Rue Defacqz 1 te 1000 Brussel, wel aan die voorwaarde beantwoord[t].

Hij stelt dat diverse andere studenten van die instelling wel een machtiging tot verblijf gekregen zouden hebben.”

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Ter ondersteuning van diens middel beroept verzoeker zich op het feit dat de ULI als onderwijsinstelling wel georganiseerd, erkend of gesubsidieerd zou zijn en dat diverse andere studenten van die instelling wel een machtiging tot verblijf zouden hebben gekregen.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot uiterst vage en ongestaafde beweringen. Immers, verzoeker blijft in gebreke concreet aan te geven om welke ‘diverse andere studenten’ het precies gaat en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze gevallen vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. Bovendien laat verzoekende partij eveneens na concrete gegevens aan te brengen om zijn beschouwing dat de ULI wel degelijk aan de voorwaarden van art. 58 en 59 van de Vreemdelingenwet voldoet, te ondersteunen.

[...]

Een schending van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet kan derhalve allerminst aannemelijk worden gemaakt.”

3.2.3. Er dient te worden gesteld dat het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van andere vreemdelingen die aangaven te willen studeren aan de Université Libre Internationale werd ingewilligd op zich niet toelaat te besluiten dat deze instelling een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling zou zijn. Een verblijfsmachtiging kan immers, in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, ook toegestaan worden aan vreemdelingen die studeren aan niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen (cf. GwH 16 december 2010, nr. 145/2010).

Verzoeker brengt voorts geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat de Université Libre Internationale wel degelijk een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling is. Hij

toont dan ook niet aan dat deze instelling het in artikel 59, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde attest vermag af te leveren dat nodig is om te kunnen vaststellen dat een vreemdeling voldoet aan een van de in artikel 58 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om op grond van deze bepaling tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat de Université Libre Internationale “*niet beantwoordt aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de [Vreemdelingen]wet*”.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK